

RECHTBANK

van
EERSTE AANLEG

RAADKAMER

Zonder verzet
Brussel,
De procureur des Konings.

BRUSSEL

BESCHIKKING

Wet van 15 december 1980

KOPIE

De raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel :

Gezien de stukken van de rechtspleging en meer bepaaldelijk de gelijkvormige kopie van het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken en het verzoekschrift, neergelegd ter griffie van de Raadkamer op 26/07/2007

in zake : ██████████
momenteel verblijvend in het centrum voor Illegalen te Merksplas

Gelet op het toezendingsbewijs van het ter post aangetekend schrijven,
door de griffier verzonden op 26/07/2007

aan de verzoeker en aan de raadsman van verzoeker, evenals aan de heer Minister van Binnenlandse Zaken, zijn gemachtigde of zijn advocaat, waarbij plaats, dag en uur van verschijning voor de Raadkamer wordt bepaald :

Gehoord Mevr. ROGGE W. , eerste substituut-procureur des Konings,
in haar advies

Gehoord de verzoeker door bemiddeling van M. ADAMA Ali beëdigd vertaler, meer dan 21 jaar oud, die vooraf de volgende eed heeft afgelegd : "Ik zweer trouw de gezegden te vertalen, welke aan personen die een verschillende taal spreken moeten overgezegd worden." en zijn advocaat Mter DESWAEF Alexis

Mevrouw ██████████ in eigen naam en in naam van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen ██████████, ██████████, ██████████ en de heer ██████████ verzoeken de raadkamer "de vrijlating van verzoekers en hun kinderen te bevelen en de Belgische Staat te verbieden verzoekers en hun kinderen te verwijderen van het Belgische grondgebied voor het verstrijken van de beroepstermijn of, naar gelang het geval, tot het einde van de procedure voor de gerechtelijke instansies."

In casu gebeurt de vrijheidsberoving van verzoekers en hun minderjarige kinderen niet op strafrechtelijke basis, maar is administratief van aard. Omwille van de administratieve situatie van hun ouders worden ook de kinderen van hun vrijheid beroofd. Overeenkomstig artikel 72 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet van 15 december 1980) heeft de Raadkamer een marginaal toetsingsrecht waarbij de Raadkamer de mogelijkheid heeft te

onderzoeken of de maatregelen van vrijheidsberoving of tot verwijdering van het grondgebied in overeenstemming zijn met de wet.

1. Over de motivering van de bestreden beslissing

Luidens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 moeten de bestuurlijke beslissingen worden gemotiveerd.

In casu bevat de 'beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats' van 13 juli 2007 ten aanzien van de heer [REDACTED] de volgende motivering om betrokkene 'vast te houden':

"Overwegende dat betrokkene en zijn gezin het voorwerp uitmaken van een akkoord tot overname met Griekenland van 12 juli 2007; betrokkene geen asielaanvraag in Griekenland wilde indienen; betrokkene uitdrukkelijk verklaard heeft niet naar Griekenland te willen terugkeren; Deze elementen het vermoeden sterken dat betrokkene geen vrijwillig gevolg zal geven aan de beslissing tot weigering van verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten."

De 'beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats' van 13 juli 2007 ten aanzien van mevrouw [REDACTED] bevat de volgende motivering om betrokkene 'vast te houden':

"Overwegende dat betrokkene en zijn gezin het voorwerp uitmaken van een akkoord tot overname met Griekenland van 12 juli 2007; betrokkene geen asielaanvraag in Griekenland wilde indienen; betrokkene uitdrukkelijk verklaard heeft niet naar Griekenland te willen terugkeren; Deze elementen het vermoeden sterken dat betrokkene geen vrijwillig gevolg zal geven aan de beslissing tot weigering van verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten."

Merkwaardig genoeg bevat het dossier geen enkel document dat de vrijheidsberoving van de drie minderjarige kinderen motiveert. Zij werden nochtans van hun vrijheid beroofd en verblijven, samen met hun ouders, in het gesloten centrum te Merksplas. De namen van de kinderen worden enkel bovenaan de beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats van 13 juli 2007 ten aanzien van mevrouw [REDACTED] vermeld. Naar luid van deze beslissing is alleen deze laatste het voorwerp van de beslissing van 13 juli 2007. De drie minderjarige kinderen maken geen voorwerp uit van deze beslissing, noch van een andere beslissing, zodat er ten aanzien van hen zelfs geen geldige titel tot vrijheidsberoving bestaat en hun vrijheidsberoving niet wettig gemotiveerd is. De vrijheidsberoving van de drie minderjarige kinderen schendt derhalve manifest artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Bovendien stelt de rechtbank vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel beweert, maar niet bewijst, dat verzoekers zouden hebben geweigerd om een asielaanvraag in te dienen in Griekenland. Deze bewering wordt overigens ten stelligste tegengesproken door verzoekers die verduidelijken dat zij in Griekenland enkel het voorwerp zijn geweest van een identificatie waarna zij vrij mochten vertrekken. Indien verzoekers inderdaad zouden hebben geweigerd een asielaanvraag in te dienen dan behoort het de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan de officiële bewijzen bij te brengen. Bij gebreken aan documenten (desgevallend afkomstig uit Griekenland) kan met deze motivering geen rekening worden gehouden.

De rechtbank stelt voor het overige vast dat de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoekers zeer stereotiep is (zie ook Cass., 18 december 1996). Het spreekt bovendien voor zich dat de motivering 'betrokkene heeft uitdrukkelijk verklaard niet naar Griekenland te willen terugkeren' niet voldoende is om iemand van zijn vrijheid te beroven (mede gelet op de overwegingen in punt 2, infra, van deze beschikking).

De vrijheidsberoving van de kinderen is manifest niet gemotiveerd, nu er ten aanzien van de minderjarige kinderen zelfs geen document werd opgesteld, laat staan gemotiveerd.

Ter zitting verklaart het Openbaar Ministerie dat het niet gepast is om de kinderen van de ouders te scheiden en dat dit het motief is van de vrijheidsberoving van de kinderen.

Uit het feit dat noch de dienst Vreemdelingenzaken, noch het Openbaar Ministerie het gepast vinden de minderjarige kinderen van hun ouders te scheiden en de minderjarige kinderen onwettig van hun vrijheid worden beloofd, volgt dan ook de absolute noodzaak verzoekers en hun kinderen onmiddellijk vrij te laten.

2. Over de toepassing van artikel 3 van het EVRM

Uit de stukken van het dossier (stukken 3 tot en met 6, bundel verzoekers) blijkt dat Griekenland geen bescherming biedt aan vluchtelingen uit Irak. Op Europees niveau is op grond van artikel 226 EG-verdrag een inbreukprocedure opgestart door de Europese Commissie.

Het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken bevat geen standpunt met betrekking tot dit verweer. Helaas is de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel zij hiertoe wettelijk de mogelijkheid heeft, ook niet aanwezig ter zitting, noch vertegenwoordigd, zodat geen mondelinge toelichting kan worden gevraagd. De Dienst Vreemdelingenzaken schijnt evenwel niet te betwisten dat voormelde procedure werd opgestart tegen Griekenland.

Zolang de inbreukprocedure niet is beëindigd kan de raadkamer derhalve niet van uitgaan het interstatelijk vertrouwensbeginsel met betrekking tot de naleving door Griekenland van de refoulementverboden. Het is immers, in het licht van de concrete omstandigheden van het dossier, onzeker of de asielprocedure in Griekenland voldoende bescherming biedt tegen uitzetting in strijd met de relevante verdragen.

De vrijheidsberoving van verzoekers en hun minderjarige kinderen met het oog op overname door Griekenland kan dan ook niet worden gehandhaafd.

3. Over de toepassing van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en het Internationaal Verdrag van de rechten van het kind

In een arrest van 12 oktober 2006 (EHRM, n° 13178/03) besliste het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat de soevereine bevoegdheid van de staten om de grenzen te controleren, de toegang tot het grondgebied en het verblijf van vreemdelingen moet gebeuren met respect van hun internationale verbintenissen waaronder het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Internationaal Verdrag van de rechten van het Kind.

Het Koninklijk Besluit van 2002 regelt de werking van de centra waar vreemdelingen worden opgesloten. Dit besluit verleent de Kinderrechtencommissaris het recht op bezoek in de gesloten centra. Uit het Jaarverslag van het Kinderrechtencommissariaat 2005-2006 blijkt dat de Kinderrechtencommissaris deze centra heeft bezocht en heeft moeten vaststellen dat 'de leefomstandigheden en de infrastructuur in de gesloten centra niet aangepast zijn aan kinderen. Zonder enig misdrijf te hebben gepleegd, zitten de kinderen in ware detentiestructuur. Zo kunnen kinderen in Merksplas maar twee uur per dag buiten op een speelpleintje achter metershoge prikkeldraad, de ruimte waar de kinderen hun tijd doorbrengen is lawaaiig, speelgoed laat te wensen over, privacy is zo goed als onbestaand, evenals communicatie met de buitenwereld. (...) De praktijk wijst uit dat deze vorm van

opsluiting niet als een uiterste maatregel, noch voor kort mogelijke duur geldt; gezinnen verblijven soms meerdere weken in het gesloten centrum. Daarnaast kunnen opgesloten minderjarigen niet genieten van enige vorm van onderwijs en komen ook hun recht op ontspanning, spel en (geestelijke) gezondheid ernstig in het gedrang." (Zie Jaarverslag Kinderrechtencommissariaat 2005-2006, p.150-151, www.kinderrechten.be)

In december 2005 veroordeelde het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bovendien deze vorm van opsluiting van kinderen: detentie van kinderen moet altijd worden vermeden en België moet dringend alternatieven uitwerken. (Zie Jaarverslag Kinderrechtencommissariaat 2005-2006, p. 151, www.kinderrechten.be en Persmededeling UNHCR december 2005.)

Het past ook te verwijzen naar het verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (B.S. 17 januari 1992) en bij Vlaams decreet van 15 mei 1991 (B.S. 13 juli 1991).

Het verdrag inzake de rechten van het kind is luidens artikel 2 van het verdrag personeel van toepassing op elk kind dat op het grondgebied van een verdragsluitende Staat verblijft, legaal of illegaal; het enkele feit van de daadwerkelijke aanwezigheid op het Belgisch grondgebied volstaat om zich voor de Belgische rechter op de toepassing van het verdrag inzake rechten van het kind te beroepen. (Zie Arbrb. Antwerpen 7 juni 1999, T. Vreemd. 1999, 364; Arbrb. Brugge, 24 december 2001, R.W., 2002-2003, 833 en SENAËVE, P. en LEMMENS, P., De betekenis van de mensenrechten voor het personen en familierecht, Intersentia, Antwerpen, 2003, 121.)

Naar luid van artikel 3 van het voornoemde Verdrag vormen de belangen van het kind de eerste overweging bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen. In het voornoemde arrest van 12 oktober 2006 beslist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat wanneer er alternatieven bestaan voor de opsluiting (huisvesting in een gespecialiseerd onthaalcentrum of in een onthaalfamilie, eventueel onder controle van de Jeugdbescherming, enz.) die meer in overeenstemming zijn met het hoogste belang van het kind zoals gegarandeerd door het artikel 3 van het Verdrag, deze alternatieven voorrang moeten krijgen.

Niet-begeleide minderjarigen zonder papieren die via de luchthaven het land binnenkomen worden sedert de inwerkingtreding van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde categorieën vreemdelingen overigens niet langer in gesloten centra aan de grens opgevangen. Naar luid van artikel 41 § 1 van deze wet "vangt een observatie- en oriëntatiecentrum de niet begeleide minderjarigen op die geen toegang hebben tot het grondgebied in toepassing van artikel 3 of artikel 52, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in afwachting van de eventuele uitvoering van de terugdrijvingsbeslissing. Dit centrum is in dit geval gelijkgesteld aan een welbepaalde plaats gesitueerd in het grensgebied." Ingevolge de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dringt de vraag zich op waarom de minderjarigen (en desgevallend hun gezin) in casu ook niet kunnen worden opgenomen in een soortgelijk observatie- en oriëntatiecentrum.

Gelet op de hoger vermelde omstandigheden van de detentie en gelet op het feit dat er alternatieven bestaan voor de detentie, moet dan ook worden vastgesteld dat de detentie van de minderjarige kinderen kennelijk in strijd is met artikel 3 van het IVRK.

Artikel 12 van het voornoemde Verdrag bepaalt:

"1. De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid.

2. Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht."

Uit het dossier blijkt niet dat de minderjarige kinderen op een gepaste wijze werden gehoord in het kader van de bestuurlijke procedure tot vrijheidsbeneming. Meer integendeel, het dossier bevat zelfs geen titel tot vrijheidsbeneming ten aanzien van de drie minderjarige kinderen. Artikel 12 van het IVRK is dan ook geschonden.

Artikel 22 van het voornoemde Verdrag bepaalt:

"1. De Staten die partij zijn, nemen passende maatregelen om te waarborgen dat een kind dat de vluchtelingenstatus wil verkrijgen of dat in overeenstemming met het toepasselijke internationale of nationale recht en de toepasselijke procedures als vluchteling wordt beschouwd, ongeacht of het al dan niet door zijn of haar ouders of door iemand anders wordt begeleid, passende bescherming en humanitaire bijstand krijgt bij het genot van de van toepassing zijnde rechten beschreven in dit Verdrag en in andere internationale akten inzake de rechten van de mens of humanitaire akten waarbij de bedoelde Staten partij zijn."

Naar luid van artikel 37 van het IVRK mag bovendien geen enkel kind op onwettige of willekeurige wijze van zijn of haar vrijheid worden beroofd. De aanhouding, in hechtenis neming of gevangenneming van een kind geschiedt overeenkomstig de wet en mag alleen maar worden gehanteerd als uiterste maatregel en voor de kortst passende duur.

Uit hetgeen voorafgaat en de stukken van het dossier blijkt dat er in casu ten aanzien van de minderjarige verzoekers allerminst sprake is van passende bescherming en humanitaire bescherming bij het genot van de rechten beschreven in het Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

In casu is er bovendien eveneens sprake van een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM. In het voornoemde arrest van 12 oktober 2006 besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens immers dat de detentie van een kind, in dezelfde omstandigheden als deze van volwassenen, en dus niet aangepast aan de noden van de leeftijd, een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De minderjarige kinderen kunnen niet worden gescheiden van hun ouders in toepassing van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 3, 9 en 10 van het IVRK die de familiale eenheid garanderen.

Het past dan ook verzoekers en hun kinderen vrij te laten.

OM DIE REDENEN

Gelet op artikel 5 van de wet van 20/04/1874, gewijzigd door de wet van 13/03/1973, artikel 94 van het gerechtelijk wetboek, de artikelen 11 tot 13, 16, 31, tot 37, 41 van de wet van 15/06/1935, de artikelen 7, 25, 27, 54, 67, 71 en 72 van de wet van 15/12/1980 ;

Verklaart het verzoekschrift ontvankelijk en gegrond.

Beveelt de vrijlating van de heer [redacted] en zijn drie minderjarige kinderen [redacted] en [redacted],

Verbiedt de Belgische Staat de heer [redacted] drie minderjarige kinderen, [redacted] en [redacted] te verwijderen van het Belgisch grondgebied voor het verstrijken van de beroepstermijn, of naar gelang het geval, tot het einde van de procedure voor de gerechtelijke instanties (Raadkamer, desgevallend de Kamer van Inbeschuldigingstelling en het Hof van Cassatie);

De Nederlandse taal werd gebruikt voor de rechtspleging ;

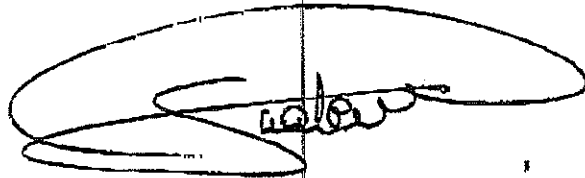
Aldus gewezen in de raadkamer te Brussel, op 31.07.2007
door Mevr. SWALENS N. , alleenzettelend rechter

bijgestaan door
Mevr. SCHEERLINCK T. , afgevaardigd adjunct griffier

Goedgekeurd de doorhaling van 0 woorden en 0 lijnen.

SCHEERLINCK T.

SWALENS N.

RECHTBANK

van

EERSTE AANLEG

RAADKAMER

te

BRUSSEL

BESCHIKKINGZonder verzet
Brussel,
de procureur des Konings.31-07-2007
KOPIE

Wet van 15 december 1980

De raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel :

Gezien de stukken van de rechtspleging en meer bepaaldelijk de gelijkvormige kopie van het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken en het verzoekschrift, neergelegd ter griffie van de Raadkamer op 26/07/2007

in zake : ██████████, van Irakese afkomst, geboren in 1978 en haar drie minderjarige kinderen ██████████, geboren in 1993, ██████████ geboren op 01/02/1995 en ██████████ geboren in 1997
momenteel verblijvend in het centrum voor Illegalen te Merksplas

Gelet op het toezendingsbewijs van het ter post aangetekend schrijven, door de griffier verzonden op 26/07/2007
aan de verzoeker en aan de raadsman van verzoeker, evenals aan de heer Minister van Binnenlandse Zaken, zijn gemachtigde of zijn advocaat, waarbij plaats, dag en uur van verschijning voor de Raadkamer wordt bepaald ;

Gehoord Mevr. ROGGEN W. , eerste substituut-procureur des Konings,
in haar advies

Gehoord de verzoeker door bemiddeling van M ADAMA Ali beëdigd vertaler, meer dan 21 jaar oud, die vooraf de volgende eed heeft afgelegd : "Ik zweer trouw de gezogden te vertalen, welke aan personen die een verschillende taal spreken moeten overgezegd worden." en zijn advocaat Mter DESWAEF Alexis

Mevrouw ██████████ in eigen naam en naam van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen ██████████, ██████████, ██████████ en de heer ██████████ verzoeken de raadkamer "de vrijlating van verzoekers en hun kinderen te bevelen en de Belgische Staat te verbieden verzoekers en hun kinderen te verwijderen van het Belgische grondgebied voor het verstrijken van de beroepstermijn of, naar gelang het geval, tot het einde van de procedure voor de gerechtelijke instanties."

In casu gebeurt de vrijheidsberoving van verzoekers en hun minderjarige kinderen niet op strafrechtelijke basis, maar is administratief van aard. Omwille van de administratieve situatie van hun ouders worden ook de kinderen van hun vrijheid beroofd. Overeenkomstig artikel 72

van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet van 15 december 1980) heeft de Raadkamer een marginaal toetsingsrecht waarbij de Raadkamer de mogelijkheid heeft te onderzoeken of de maatregelen van vrijheidsberoving of tot verwijdering van het grondgebied in overeenstemming zijn met de wet.

1. Over de motivering van de bestreden beslissing

Luidens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 moeten de bestuurlijke beslissingen worden gemotiveerd.

In casu bevat de 'beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats' van 13 juli 2007 ten aanzien van de heer [REDACTED] de volgende motivering om betrokkene 'vast te houden':

"Overwegende dat betrokkene en zijn gezin het voorwerp uitmaken van een akkoord tot overname met Griekenland van 12 juli 2007; betrokkene geen asielaanvraag in Griekenland wilde indienen; betrokkene uitdrukkelijk verklaard heeft niet naar Griekenland te willen terugkeren; Deze elementen het vermoeden sterken dat betrokkene geen vrijwillig gevolg zal geven aan de beslissing tot weigering van verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten."

De 'beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats' van 13 juli 2007 ten aanzien van mevrouw [REDACTED] bevat de volgende motivering om betrokkene 'vast te houden':

"Overwegende dat betrokkene en zijn gezin het voorwerp uitmaken van een akkoord tot overname met Griekenland van 12 juli 2007; betrokkene geen asielaanvraag in Griekenland wilde indienen; betrokkene uitdrukkelijk verklaard heeft niet naar Griekenland te willen terugkeren; Deze elementen het vermoeden sterken dat betrokkene geen vrijwillig gevolg zal geven aan de beslissing tot weigering van verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten."

Merkwaardig genoeg bevat het dossier geen enkel document dat de vrijheidsberoving van de drie minderjarige kinderen motiveert. Zij werden nochtans van hun vrijheid beroofd en verblijven, samen met hun ouders, in het gesloten centrum te Merksplas. De namen van de kinderen worden enkel bovenaan de beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats van 13 juli 2007 ten aanzien van mevrouw [REDACTED] vermeld. Naar luid van deze beslissing is alleen deze laatste het voorwerp van de beslissing van 13 juli 2007. De drie minderjarige kinderen maken geen voorwerp uit van deze beslissing, noch van een andere beslissing, zodat er ten aanzien van hen zelfs geen geldige titel tot vrijheidsberoving bestaat en hun vrijheidsberoving niet wettig gemotiveerd is. De vrijheidsberoving van de drie minderjarige kinderen schendt derhalve manifest artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Bovendien stelt de rechtbank vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel beweert, maar niet bewijst, dat verzoekers zouden hebben geweigerd om een asielaanvraag in te dienen in Griekenland. Deze bewering wordt overigens ten stelligste tegengesproken door verzoekers die verduidelijken dat zij in Griekenland enkel het voorwerp zijn geweest van een identificatie waarna zij vrij mochten vertrekken. Indien verzoekers inderdaad zouden hebben geweigerd een asielaanvraag in te dienen dan behoort het de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan de officiële bewijzen bij te brengen. Bij gebreken aan documenten (desgevallend afkomstig uit Griekenland) kan met deze motivering geen rekening worden gehouden.

De rechtbank stelt voor het overige vast dat de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoekers zeer stereotiep is (zie ook Cass., 18 december 1996). Het spreekt bovendien voor zich dat de motivering 'betrokkene heeft uitdrukkelijk verklaard niet naar Griekenland te wil-

'*ten terugkeren*' niet voldoende is om iemand van zijn vrijheid te beroven (mede gelet op de overwegingen in punt 2, infra, van deze beschikking).

De vrijheidsberoving van de kinderen is manifest niet gemotiveerd, nu er ten aanzien van de minderjarige kinderen zelfs geen document werd opgesteld, laat staan gemotiveerd.

Ter zitting verklaart het Openbaar Ministerie dat het niet gepast is om de kinderen van de ouders te scheiden en dat dit het motief is van de vrijheidsberoving van de kinderen.

Uit het feit dat noch de dienst Vreemdelingenzaken, noch het Openbaar Ministerie het gepast vinden de minderjarige kinderen van hun ouders te scheiden en de minderjarige kinderen onwettig van hun vrijheid worden beloofd, volgt dan ook de absolute noodzaak verzoekers en hun kinderen onmiddellijk vrij te laten.

2. *Over de toepassing van artikel 3 van het EVRM*

Uit de stukken van het dossier (stukken 3 tot en met 6, bundel verzoekers) blijkt dat Griekenland geen bescherming biedt aan vluchtelingen uit Irak. Op Europees niveau is op grond van artikel 226 EG-verdrag een inbreukprocedure opgestart door de Europese Commissie.

Het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken bevat geen standpunt met betrekking tot dit verweer. Helaas is de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel zij hiertoe wettelijk de mogelijkheid heeft, ook niet aanwezig ter zitting, noch vertegenwoordigd, zodat geen mondelinge toelichting kan worden gevraagd. De Dienst Vreemdelingenzaken schijnt evenwel niet te betwisten dat voormelde procedure werd opgestart tegen Griekenland.

Zolang de inbreukprocedure niet is beëindigd kan de raadkamer derhalve niet van uitgaan het interstatelijk vertrouwensbeginsel met betrekking tot de naleving door Griekenland van de refoulementverboden. Het is immers, in het licht van de concrete omstandigheden van het dossier, onzeker of de asielpcedure in Griekenland voldoende bescherming biedt tegen uitzetting in strijd met de relevante verdragen.

De vrijheidsberoving van verzoekers en hun minderjarige kinderen met het oog op overname door Griekenland kan dan ook niet worden gehandhaafd.

3. *Over de toepassing van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en het Internationaal Verdrag van de rechten van het kind*

In een arrest van 12 oktober 2006 (EHRM, n° 13178/03) besliste het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat de soevereine bevoegdheid van de staten om de grenzen te controleren, de toegang tot het grondgebied en het verblijf van vreemdelingen moet gebeuren met respect van hun internationale verbintenissen waaronder het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Internationaal Verdrag van de rechten van het Kind.

Het Koninklijk Besluit van 2002 regelt de werking van de centra waar vreemdelingen worden opgesloten. Dit besluit verleent de Kinderrechtencommissaris het recht op bezoek in de gesloten centra. Uit het Jaarverslag van het Kinderrechtencommissariaat 2005-2006 blijkt dat de Kinderrechtencommissaris deze centra heeft bezocht en heeft moeten vaststellen dat 'de leefomstandigheden en de infrastructuur in de gesloten centra niet aangepast zijn aan kinderen. Zonder enig misdrijf te hebben gepleegd, zitten de kinderen in ware detentiestructuur. Zo kunnen kinderen in Merksplas maar twee uur per dag buiten op een

speelpleintje achter metershoge prikkeldraad, de ruimte waar de kinderen hun tijd doorbrengen is lawaaiërig, speelgoed laat te wensen over, privacy is zo goed als onbestaand, evenals communicatie met de buitenwereld. (...) De praktijk wijst uit dat deze vorm van opsluiting niet als een uiterste maatregel, noch voor kort mogelijke duur geldt: gezinnen verblijven soms meerdere weken in het gesloten centrum. Daarnaast kunnende opgesloten minderjarigen niet genieten van enige vorm van onderwijs en komen ook hun recht op ontspanning, spel en (geestelijke) gezondheid ernstig in het gedrang." (Zie Jaarverslag Kinderrechtencommissariaat 2005-2006, p.150-151, www.kinderrechten.be)

In december 2005 veroordeelde het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bovendien deze vorm van opsluiting van kinderen: detentie van kinderen moet altijd worden vermeden en België moet dringend alternatieven uitwerken. (Zie Jaarverslag Kinderrechtencommissariaat 2005-2006, p. 151, www.kinderrechten.be en Persmededeling UNHCR december 2005.)

Het past ook te verwijzen naar het verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (B.S. 17 januari 1992) en bij Vlaams decreet van 15 mei 1991 (B.S. 13 juli 1991).

Het verdrag inzake de rechten van het kind is luidens artikel 2 van het verdrag personeel van toepassing op elk kind dat op het grondgebied van een verdragsluitende Staat verblijft, legaal of illegaal: het enkele feit van de daadwerkelijke aanwezigheid op het Belgisch grondgebied volstaat om zich voor de Belgische rechter op de toepassing van het verdrag inzake rechten van het kind te beroepen. (Zie Arbrb. Antwerpen 7 juni 1999, T. Vreemd. 1999, 364; Arbrb. Brugge, 24 december 2001, R.W., 2002-2003, 833 en SENAËVE, P. en LEMMENS, P., De betekenis van de mensenrechten voor het personen en familierecht, Intersentia, Antwerpen, 2003, 121.)

Naar luid van artikel 3 van het voornoemde Verdrag vormen de belangen van het kind de eerste overweging bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen. In het voornoemde arrest van 12 oktober 2006 beslist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat wanneer er alternatieven bestaan voor de opsluiting (huisvesting in een gespecialiseerd onthaalcentrum of in een onthaalfamilie, eventueel onder controle van de Jeugdbescherming, enz.) die meer in overeenstemming zijn met het hoogste belang van het kind zoals gegarandeerd door het artikel 3 van het Verdrag, deze alternatieven voorrang moeten krijgen.

Niet-begeleide minderjarigen zonder papieren die via de luchthaven het land binnenkomen worden sedert de inwerkingtreding van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde categorieën vreemdelingen overigens niet langer in gesloten centra aan de grens opgevangen. Naar luid van artikel 41 § 1 van deze wet "vangt een observatie- en oriëntatiecentrum de niet-begeleide minderjarigen op die geen toegang hebben tot het grondgebied in toepassing van artikel 3 of artikel 52, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in afwachting van de eventuele uitvoering van de terugdrijvingsbeslissing. Dit centrum is in dit geval gelijkgesteld aan een welbepaalde plaats gesitueerd in het grensgebied." Ingevolge de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dringt de vraag zich op waarom de minderjarigen (en desgevallend hun gezin) in casu ook niet kunnen worden opgenomen in een soortgelijk observatie- en oriëntatiecentrum.

Gelet op de hoger vermelde omstandigheden van de detentie en gelet op het feit dat er alternatieven bestaan voor de detentie, moet dan ook worden vastgesteld dat de detentie van de minderjarige kinderen kennelijk in strijd is met artikel 3 van het IVRK.

Artikel 12 van het voornoemde Verdrag bepaalt:

"1. De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid.

2. Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht."

Uit het dossier blijkt niet dat de minderjarige kinderen op een gepaste wijze werden gehoord in het kader van de bestuurlijke procedure tot vrijheidsbeneming. Meer integendeel, het dossier bevat zelfs geen titel tot vrijheidsbeneming ten aanzien van de drie minderjarige kinderen. Artikel 12 van het IVRK is dan ook geschonden.

Artikel 22 van het voornoemde Verdrag bepaalt:

"1. De Staten die partij zijn, nemen passende maatregelen om te waarborgen dat een kind dat de vluchtelingenstatus wil verkrijgen of dat in overeenstemming met het toepasselijke internationale of nationale recht en de toepasselijke procedures als vluchteling wordt beschouwd, ongeacht of het al dan niet door zijn of haar ouders of door iemand anders wordt begeleid, passende bescherming en humanitaire bijstand krijgt bij het genot van de van toepassing zijnde rechten beschreven in dit Verdrag en in andere internationale akten inzake de rechten van de mens of humanitaire akten waarbij de bedoelde Staten partij zijn."

Naar luid van artikel 37 van het IVRK mag bovendien geen enkel kind op onwettige of willekeurige wijze van zijn of haar vrijheid worden beroofd. De aanhouding, in hechtenis neming of gevangenneming van een kind geschiedt overeenkomstig de wet en mag alleen maar worden gehanteerd als uiterste maatregel en voor de kortst passende duur.

Uit hetgeen voorafgaat en de stukken van het dossier blijkt dat er in casu ten aanzien van de minderjarige verzoekers allerminst sprake is van passende bescherming en humanitaire bescherming bij het genot van de rechten beschreven in het Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

In casu is er bovendien eveneens sprake van een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM. In het voornoemde arrest van 12 oktober 2006 besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens immers dat de detentie van een kind, in dezelfde omstandigheden als deze van volwassenen, en dus niet aangepast aan de noden van de leeftijd, een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De minderjarige kinderen kunnen niet worden gescheiden van hun ouders in toepassing van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 3, 9 en 10 van het IVRK die de familiale eenheid garanderen.

Het past dan ook verzoekers en hun kinderen vrij te laten.

OM DIE REDENEN

Gelet op artikel 5 van de wet van 20/04/1874, gewijzigd door de wet van 13/03/1973, artikel 94 van het gerechtelijk wetboek, de artikelen 11 tot 13, 16, 31, tot 37, 41 van de wet van 15/06/1935, de artikelen 7, 25, 27, 54, 67, 71 en 72 van de wet van 15/12/1980 ;

Verklaart het verzoekschrift ontvankelijk en gegrond.

Beveelt de vrijlating van mevrouw [redacted] en haar drie minderjarige kinderen, [redacted], [redacted] en [redacted].

Verbiedt de Belgische Staat mevrouw [redacted] en haar drie minderjarige kinderen, [redacted], [redacted] en [redacted] te verwijderen van het Belgisch grondgebied voor het verstrijken van de beroepstermijn, of naar gelang het geval, tot het einde van de procedure voor de gerechtelijke instanties (Raadkamer, desgevallend de Kamer van Inbeslissingstelling en het Hof van Cassatie);

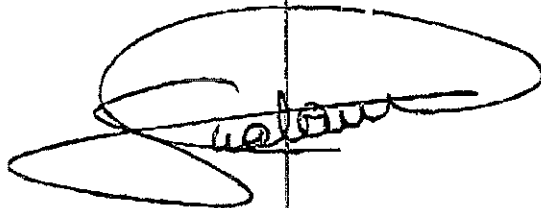
De Nederlandse taal werd gebruikt voor de rechtspleging;

Aldus gewezen in de raadkamer te Brussel, op 31.07.2007
door Mevr. SWALENS N. , alleenzettelend rechter
bijgestaan door Mevr. SCHBERLINCK T. , afgevaardigd adjunct griffier

Goedgekeurd de doorbaling van 0 woorden en 0 lijnen.

SCHBERLINCK T.

SWALENS N.